

Нека сега да видим какво мислят **учещите в момента респонденти от квартал „Христо Ботев“**.

Всички ученици учат това, което биха искали да работят: **профилът на съответната гимназия/техникум** ги подготвя за бъдещата им трудова реализация. И петимата имат ясна представа какво ще работят/искат да работят и изглежда, че са налице реални шансове това тяхно желание да се реализира. Единствената студентка продължава да желае друга специалност в университета и ще се опита отново да попадне тъкмо в нея.

Оценката за училището, в което учат, минава през учителите – всички имат „любими“ учители и „нормални“ проблеми с други учители, както и „любими“ предмети. По-малките братя/сестри учат, по-големите са завършили средно образование. В едно от интервютата се споменава за негативния образ на 94-то СОУ от респондент, който не учи в него. Според него този образ на училището се възпроизвежда заради локализацията му в квартала – негативният образ на квартала се наслагва не само върху неговите обитатели, но и върху училището, в което някои от тях се обучават.

Р: Следваме за шофьори, монтьори, книжка ша изкараме, като ни дадат оценка...

И: А какво искаш да работиш за напред?

Р: Тва къде го завършвам тука

И: Дали ще можеш да си намериш някаква работа?... Дали ще ти помогне това образование?

Р: Ще ми помогне, да ще ми помогне... Ами аз мисля като шофьор да си работя... като изкарам книжка и почвам... те имат бус, значи баща ми имат и аз ще воза работниците и така...

И: Имаш ли любим предмет в училище?

Р: Да, да физкултура... имаме състезание сега във ЦСКА-то станахме първи по футбол... Да, със други училища играем и тая година станахме първи, само че вече на, на такова-та, на градско или как се казваше там, ни биха момчетата и победиха ни...

И: А мислил ли си за някакво друго образование...

Р: А не, тука една госпожа ме попита, вика ... такова да ти помогна да продължиш напред, викам госпожо не мерси, еми не искам да продължавам повече напред.